

סמל פישר מרום משה
7192697

בונזורית וגירא

נולד ב- כ"א תשרי תשמ"ג 7.10.1982

התגייס לצה"ל ב- 19.3.2001

שרת בגדוד "הبوكעים הראשונים" (51)

נהל ב- כ"ג ניסן תשס"ב 5.4.2002

בעת פעילות מבצעית בגינין.

בן דורות וגיורא. נולד ביום כ"א בתשרי תשמ"ג (7.10.1982) במושב אביגדור הסמוך לקריית מלאכי, דור שלישי למשפחה מייסדי המושב. את חינוכו קנה בבית הספר היסודי "מבואות" שבאביגדור, ובבית הספר התיכון שבבאר טוביה. "עלם חמודות, מלך הארץ, מהטוביים והיקרים שבקרבו. חיין היה, מלא שמחת חיים. נער מצפוני ועדין, הגון ומוסרי, נבון וביקורתית" – כך מתאר את מרום ניר צורן, מבני המושב, וגיורא, האב, מחזק: "הוא היה יפה תואר, גבוה, מנומס ואוחב ארץ ישראל, בדיקן כפי שהנעור הישראלי מתואר בספרים ובסיפורים של מלחמת השחרור". מרום היה תלמיד חכם וידען, דעתן שנוהג להשמע דבריו ללא מORA, ובבעל חשש ביקורת מפותח. סיפורה נואה תмир, המচנכת בחטיבה העליונה: "מרום בשביבו הוא תלמיד שכל מורה חולם שהיה לו. לא תלמיד, מין ניצן מיוחד, ניצן בכיתה י' שמתעקש, בלי חשבון, על דרכו שלו, שמתעלם מתורתך ומפתיע בדיעתה, פרח מיוחד בין פרחים שהולך ומגביה תרתי משמע. וב"י"א וב"י"ב נפתחים בו בזה אחר זה עליים ופרחים עוד ועוד. בחלקי נפל הזכות לעמוד מול היושר של מרום, לקרוא בכתיבת העצמאות שלו, לחווות את אהבותו לכלבים, לדבר איתנו על ספרים ועל אנשים, להתפעם מהתעניינותו בטבע, באיכות הסביבה, בארצות רחוקות, בקולנוע. לדבר איתנו בטלפון ולשםוע: 'את יודעת, החטא ועונשו' של דוסטויבסקי, הוא באמת ספר חשוב למדוד..." אהבותו של מרום לארץ ולטבע לא ידעה גבולות. את שני אמיאל, חברתו בשנתיים האחראנות לחייו, הכיר מרום במדשאת בית הספר, ואהבה גדולה ניצתה ביניהם. "הינו כל כך קשורים זה לזו עד שאי אפשר היה לומר שם של אחד מאיינו בנפרד", אומרת שני.

מרום היה איש שלום ועם זאת, לא היו לו כל התלבויות באשר לשירותו הצבאי; מתוך רגש עמוק של מחויבות לחברה, תכנן מרום לכת בדרכו של אביו, שלחם בשורות חטיבת "גולני" במהלך המלחמה הגדולה ובמלחמת יום הכיפורים, ובעקבות אחיו יair, לוחם "גולני" אף הוא, שנפצע בקרבנון. וכך, עם גיוסו, ב-19.3.2001, הצטרף מרום לגודו 51 של "גולני", והחל במסלול הלוחם.

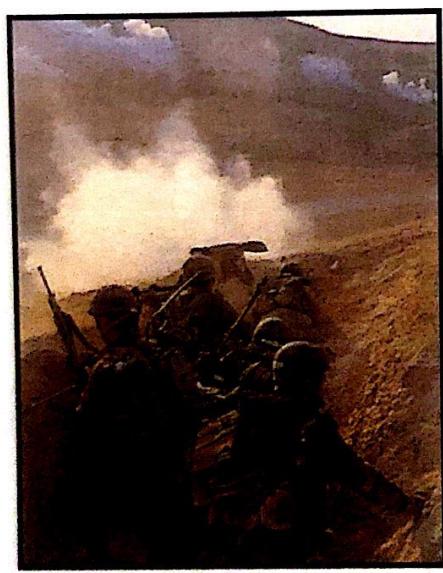
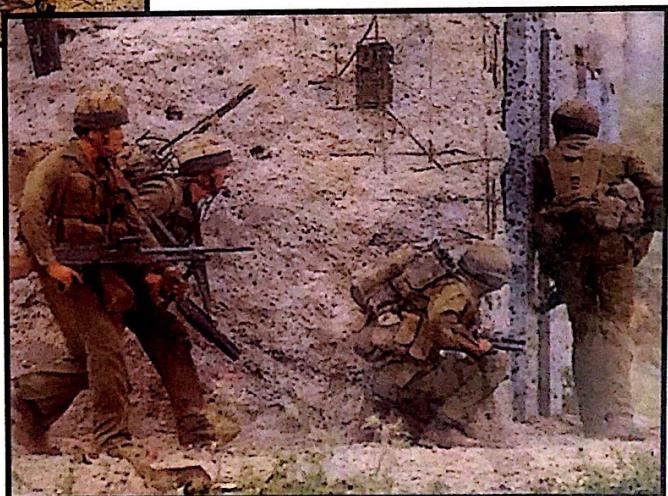
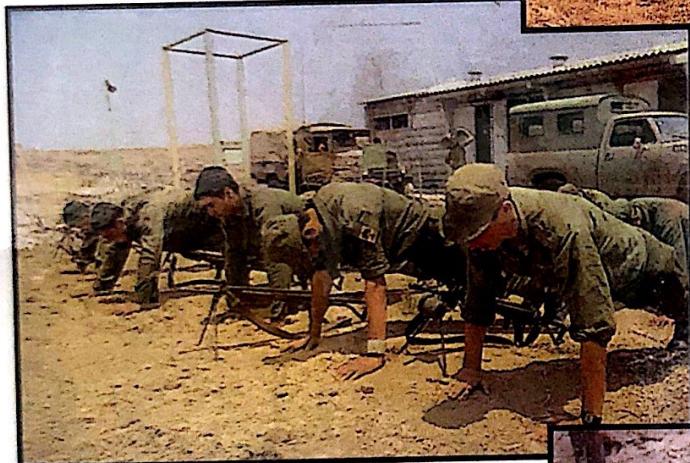
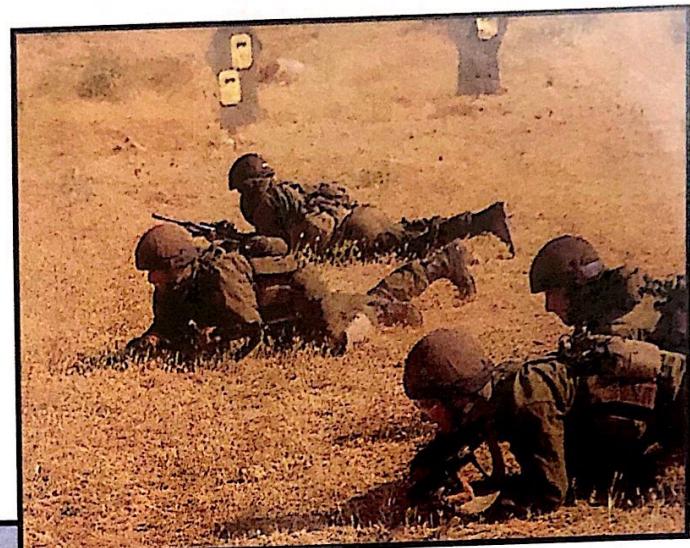
בתום המסלול שובץ מרום בפלוגה המשייעת, ומיד מצא עצמו בשטחים, נלחם עם חבריו. הימיםימי הטרור של אינתיפאדת אל-אקזה, ורוחבות ישראל נשטפו בدم הקורבנות. ב"מרכז השחור" של שנת 2002 נרצחו בפיגוע תופת נוראים מעלה ממאה יהודים, אזרחים וחילילים, ונפצעו מאות. בليل הסדר תשס"ב הגיעו האירועים לשיאם, בפיגוע במלון "פארק" שבנתניה, שבו נרצחו שלושים מהחוגגים. בעקבות הפיגוע, החליטה ממשלה ישראל לצאת למבצע "חומות מגן" שנועד לפגוע בתשתיות הטרוור הפלסטיני שבשתתי יהודה ושומרון. בחול המועד פסק, בשבוע האחרון, השთף מروس במבצע שנערך ברמאללה, ומיד עלה עם יחידתו לצפון, לאזור הר דב, גם שם הוגברה הכוונה. ביום ה', 4.4.2002, יצא מרום לחופשת סוף שבוע. אך בקורס הספיק להגיע הביתה ולהוציא את הכביסה מהתקיק, וכבר הוזעק לשוב לפלוגה, כדי להצטרף לבניין. "חיביתי אותו וחיבקתי אותו וחיבקתי אותו", סיפר גיורא, "ויאני לא מיסטיון, אבל הייתה לי הרגהשה שזו זה. אחר כך אשתי הכנינה לו סנדוויצים ושנינו הלכנו עם תחושים טרגיים ממש. שנפרדו בציגת קסטינה הסתכלנו אחד על השני, ומרום, שראה את הזועה על הפנים שלי, חיך חיק מtopic זהה ואמר באIRONIA: 'אצלנו ארץ ישראל נגאלת בייסורים!'. לאחר נפילתו, התברר כי מרום יצא מהביתה בתהוויה שמותו קרוב. הוא מסר לאחיו שתי כתובות של חבריהם בחו"ל וביקש ממנו לידע אותם, במקרה שלא ייחזר, שנהרג. שני, השאיר מרום הودעה מרגשת בטלפון הניד: "שתדע שאם קורה לי משה, אני אוהב אותו הכי בעולם". מרום נפל בקרוב בגניין ביום שישי, כ"ג בניסן תשס"ב (5.4.2002), והוא בן תשע-עשרה. שעת ספורות קודם לכך דיבר עם משפחתו בפעם האחרונה: "בשבעה אחות-עשרה בבוקר הוא צלצל אליו מגינון ושמעתית יריות ברקע", משוחרר גיורא. אמרתי לו 'אני מקווה שאתם נשארים ב'אוצריות' [רכב קרב משורין]', והוא אמר 'אבא, אני לא יכול להבטיח לך'. זו הייתה השיחה الأخيرة שלו". לאחר נפילתו הועלה מרום לדרגת סמל. הוא הובא למנוחות עולמיים ביום אי', 7.4.2002, בבית העליון שבמושב אביגדור, המושב שבו גדל ואהב. הותיר אחיו הורים, שני אחים – יair בן העשרים ושתיים וגילען בן השתיים-עשרה, את שני חברותו, ואת פליים, כלבתו האהובה, שעדיין ממתינה לו שישוב. על מצבתו נחקקו המילים: "יודע לך, אהוב שביב, לנונו אור".

באמון ובשגרה

ארוכה, עוקנה מזמן וקשה, היא "זרע הקרןנות של החטיבה", עשרות אתרי קרב, מאות פעולות ומבצעים ואלף ארבע מאות חללים, הם עדות נאמנה ומכינכה לטורשת הקרב, להיסטוריה הצבאית, לעמילות המבצעית... ויחד עם זאת, רכבים וטוכנים מבין רכבותיו יוצאי החטיבה, הוכרים בנוסטלניה ובאהבה את תקופת שירותם הסדיר, כלוחמים ומפקדים, לא התנסו בקרב, לא יזעו מלחתה; כל תקופת שירותם הייתה ב"אמון ובשגרה". לאלו שבסביב שנתי ככוע היו "עליהם לך" יורדים לאימון", יוצאים ל"רגילה" ל"נופש" ול"עסקה", לאלו שלא נטלו חלק בקרב, וגם לא עברו את הנכול באיזו חזירה או פשיטה, לא פגעו באויב, וגם לא חילצו חבר פצוע תחת אש, וגם לא יכלו צלי"ש וכל שירותם הצבאי היה מנטיש, לכל אלו, הפרק הזה מוקץ. רק תשאל, ותראה איך הם זוכרים, אין זה משנה אם שרתו בחטיבה בשנות החמשים או בשנות השבעים, בימי תש"ח, קדש", שתת הימים או יום הכיפורים, במלחמות ההשתה ונמרזפים. במבצע ליטא או של"ג במלחמות לבנון או ב"שטחים", אם תשאל ותבקש הם יספרו בתהלהבות וכמשמעותם על אותם הימים, על סיור בCKER, וה"סיור האלים", על התצפית והמארכ, על נווט הלילה ושגרת המוצב... ועל נס את החברות והאהווה, ותחושת ההשתיקות והגאות, בפלוגה, בגוז, ובחטיבה! הם זוכרים היטב, כל דורות הלוחמים, את המ"פ המ"ט הסמל והרס"ר, את "המאל" והشمירות, המתנה וה"חשיבות", את הכוונות ואת ה"הפקות" את המסדרים וה"יציאות"... כולם לקחו עמם זיכרונות אתה"קיטבק" הפק"ל והתגד"ל, שקיינה מזים וזרוגות, אפוד מן, שע-בש, קסדה, ואין ספור חוותות. על כן ראוי לספר על אותם אלפי לוחמים, שלא חתכו Zi'ya וכל מאץ, וחזרו ורטובים מריצת לילה ממשע, ממטווח, מעשות אמונים, אימון י"ש" ו"רטוב", אימון פרט ואימון חטיבה. אימוניים בהגנה, בהתקפה, בהגעה ובכל צורות הלחימה. כדי מכוון בשטח בני, במצור ובהר. אימון בנגב, בניל או ברמה אימון בשתי"פ עם שרין, תותחים, או עם הנזשה... מעבר שדות מוקשים ולהימנה בתעלות, לחימה בצוות קטן, בחוליה ועם כל הפלוגה... עם חגור קל, מימי ורמוניים, או עם חגור מלא "חגור פילים" ו"קלפלי". עם שכפ"ץ ו"פואצים" ומחסניות מלאות "וותכים"... עם נשק אישי: "עווזי", "סטן", "יעלי", "אפ-אן" ו"גניל", עם מגיל"ז, ומק"כ, "בזקה" ומא"ג, עם מרגמה... ועם כל שאר אמצעי הלחימה... כי להיות ב"גולני" פרושו להתאמן עם כל הנשמה, ולשאת בגאותה את ה"כומתה החומרה". להיות ב"גולני" פרושו להיות נהג או טבח או פקידה, בס"רות ב"עורך", בפלוגת הקשר, בפלוגת ההנדסה, או ב"מפקזה", להיות ב"גולני" פרושו להיות חובש, אפסנא, שג או קשר, להפעיל אמל"ח מתחכם ולעשות "עכוזות וס"ר"... להיות בגולני פרושו לroz כמו מטורף, עם חגור מלא וכובע פלזה, ב"יוס ספרט", או ממש, ל"הכרת החגורו" ו/או ל"קבלת הcombe"... להיות בגולני פרושו גם לעמוץ זום "כמו חיל", כמו קען כמו לוחם בכל המסדרים, ב"ძסזר בCKER" וכ"ძסזר השכמתה" בძסזר המפקז, ובძסזר יצאה, טקס ההשכעה, וטקס קבלת כומתה, טקס סיום קורס מכ"ם או קיצינים, וძסזר סיום של תקופת האמונים, וטקס זכרון שני לשני לכל החללים. להיות בגולני זו אכן חוותה, חוותה אמיתי של "אמון ושגרה".

באים מיוסדים

טקס השבעה

טקס קבלת כומתה

הברחת דמים בסייעת הארץ

המערכה במחנה הפליטים ג'ין גבהה בסוף השבוע שלושה קורבנות ו责编ים • בחילופי האש הקשים נהרג סמל מרום פישר ונפצעו אונשות סמל רועי טל ורב"ט עודד קורנביין • בשל האש הכבודה התעכוב פיעזים של הבאים – והם מתו בשטח • מהיר הדמים בג'ין הוא הגובה ביותר ביצור מטבח: 7 חיילים • ברמאללה וחדר מחסן חחאוות עוק: 600 רובים, עשרות פצצות ארי-ביב"ג' ומאות מטענים

בארכע אחר-ザרים התנהלו חילופי אש קשים בין צה"ל לפלשתינים. במהלךם נהרג סמל מרום פישר (19), חיל גולני ממושב אביגדור שליד אשקלון. שניים מחבריו נפצעו, אחד בינווי ואחד קל.

הקרבות המשיכו, ובשמונה בערך חטף כוח הנח"ל מכת אש כבירה: סמל רועי טל (20) ורב"ט עודד קורנפיין (20) נפצעו קשה מאוד, וארכעה מהבריהם נפצעו קל. בשל האש הכבודה, לא הצליח צה"ל לחילץ את הנפגעים ממשך שעה ארכעה. כשההצלה צה"ל לפנות אותם תחת אש, זה כבר היה מאוחר: המאמצים להציל את חיהם של טל וקורנפיין עלו בתוויה, והם נפטרו.

אתמול נמשכו הקרבות ובשעות לאחר הザרים נפצעו שני חיילים, אחר קל ואחר בינווי. הכוחות הרגליים קיבלו סיוע ממוסק "אפאצ'", שירו מהאויר במקלעים. "יכלנו להפיצו את המhana ולהקטין את הסיכון לחילינו", סיפר אחד הלחמים, "אבל או היו נפגעים עשרות אורחים פלשו תינוק".

הפלשתינים דיווחו על מצב קשה, וההערכה היא כי בקרב נהרגו עשרה פלשתינים. ג'מאלא-שאטני, ראש ועדת הפליטים במחנה ג'ין, האשים את צה"ל בטבח. "כל מספר דקות נשמע פיצוץ פגוז, כל הזמן יש ירי לבלתי פוסק. המסדר נפגע, בתים עלו באש, כל המכוניות הפקו לגורומות. אין מים, אין חשמל".

תושב המhana מוחמד בלס, והוא: "הלילה שכנן שיש לשבת היה הלילה הקשה ביותר. מORITY קי אפאצ'י לא הפסיק לירות אש מקלעים, פגוי טנקים נורו לכל עבר. אין בית שלא נפגע במחנה. אבל ההתנגדות שלנו גורלה – מטעני חבלה, ירי. בקרב המבוגרים אין פחד, הבעיה הם הוילאים".

מאת עمير רפפורט ורוני שקד,
כתב "ידיעות אחרונות"

הקרב במחנה הפליטים ג'ין הокаה בוועדר שנייה צה"ל במנגרת מבצע "חומר מגן". רק אמש, לאחר חמישה ימים של לחימה עקובה מדם, הצליחו הטנקים, בוחות הרגלים ומופקי האפסצ'י של צה"ל להיכנס למתחם הפליטים, שהפיך למוקד ההתקפות הפלשיניות בגדה. המחויר היה בבד: שבעה חילונים נהרגו, שלושה מדם בסופ שבוע זה, ועוד עשרות נפצעו.

אם נתנו צה"ל אולטייטום לחמושים שמתקיירים במרכז המhana, וקרא לתושבים הלא-חמורים, שיימש לתפנות מכתיהם. גורמים צבאיים הערכו, כי כאשר תיפסק הלחימה תישקל אפשרות להיעדר ניק צל"שים לכוחות שנTELו חילק בקרב.

משמעות כיבוש מhana הפליטים הוטלה בתחיה לתה השבוע על לוחמי מילואים של חטיבת הח"ר. 5. עקב התמשכות הקרבות, הופקרה הכנסה למאה הפליטים על חילילים סדריים של חטיבת הנח"ל בראשות מפקד החטיבה, אל"ם יאיר גולן. את פניהם של החיילים קידמו עשרה מטעני ניחבלה, שהונחו בכל הכתמים בכניםיה למhana, וירדו בALTHI פוסק. במחנה, שטחו פחות-מחזק קילר-מטר מרוכב, מתגוררים יותר מ-15 אלף תושבים. מאות מהם נחשבים כمبرוקשים בכיריהם, והם שהעניקה לג'ין את הכינוי "עיר המתאבדים".

לחימה התגהלה בסימאות הזרות, מעבר מבית לבית. הפלשתינים ניצלו את הכרותם הטרייה עם המhana, ונעו בסימאות עולפות ודרך תעשיית הכביב.

הקרבות הקשים ביותר התנהלו מיום שישי אחר-ザרים עד שבת לפנות בוקר. ביום שישי

מבצע בו השתתף

צה"ל החיל לפרק לקסבה של שם

כוחות גולני וצנחים כיתרו אמש את מאות המבוקשים החמושים, המתבצרים בסימטאות ובתעלות הניקוז מתחתיהן • קצין בכיר: "שעון החול שלהם אווזל. אם לא ייכנעו, נשלול להפצע את הקסבה – גם במחיר פגיעה באזרחים"

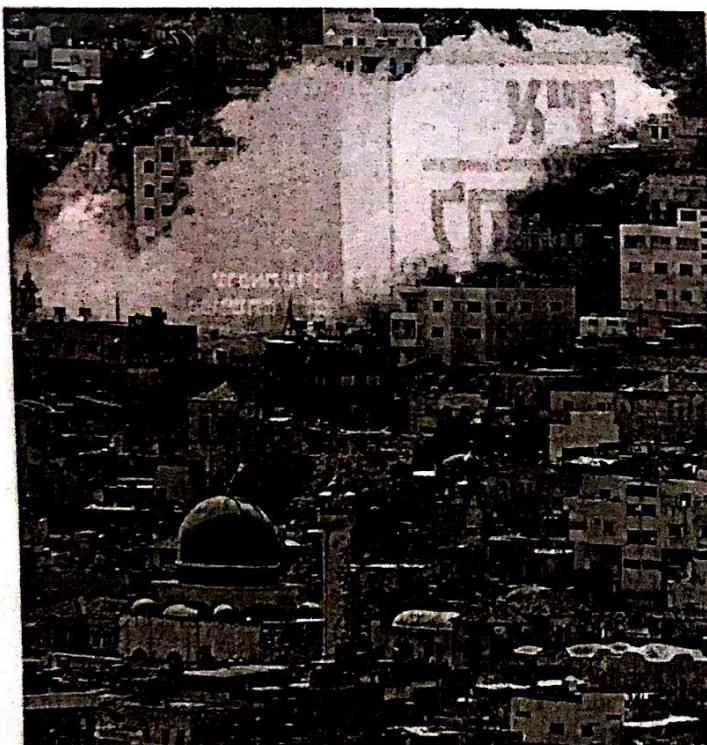
מושים, מתגוררים בקסבה גם כמה אלפי תושבים פלש-
תינים.

קצין בכיר אמר אתמול כי "שעון החול הולך ואול. אם המבוקשים לא ייכנעו, נשלול להפצע את הקסבה – כי חצי החילים שלנו לא פתחו יקרים מהiji התושבים שלהם".

אנשי שם מצידם התבוננו היטב לפועלה. מאות מטע-
ני חבלה הונחו במקומות שונים בעיר: מתחות לבבושים,
כדרי דרכים וכתק חבותים.

בפעולה בשכם נערכו כ-40 החדרים ונחשפה מבעית
נפץ בבית מושל העיר, מחמוד אל עלאל, נמצא 9 מבוק-
שים חמושים, 3 רובי קליצ'ניקוב ו-6 אקדחים. ביתו של
מפקר המשטרה, האורחות של העיר נמצא נמזהה נפץ
עם 10 ק"ג חומר נפץ, מערכות הפעלה למטען, חגורות
נפץ, פיות נוכריות ומסיכות אכ"ב.

מאת עمير רפפורט ורוני שקד
צה"ל החל אל אמש להוכנס לקסבה של שבב, בה מתבצע-
רים מאות מבוקשים חמושים וערבים לkrab, והחשש
הוא כי הקרבנות על כיבוש והאזרע יהיו קשים ביותר.
אם סימנו כוחות צה"ל לכתר את האסכה: ברום נפר-
סוכות גולמי בפיקודו של המה"ט אל"מ משה ציק תמר,
והתלו לנעו לכליזון מערב. כמורח נערך הצנחים בפיקודו
של אל"ם איביב כוכבי, והחלו לנעו לכליזון צפון.
הקסבה של שם היא מושכנתה הצפונית ביותר בגדרה
ובעה, ומאות סימטאות צרות מתפתלות בלילה. הבעייה
העיקרית היא שמתוחת לקסבה עוברת תעלת ניקו גורלה,
שבה מסתתרים המבוקשים ודריכת עוברים ממקום למקום.
בצה"ל מפעילים בכ"סבנה מסתורים מבוקשים בכ-
רים ביפור, המפעילים מעברות נפץ. בנוסף למאות התח-

המבצע בו נהרג

מבצע חוחן תא"ז - סיכום ביוזם

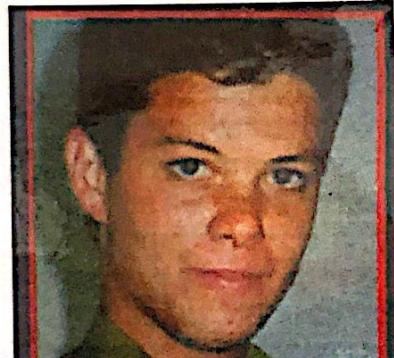
הרוגים ישראליים: 7 חיילי סדיר, 4 חיילי מילואים,
2 לוחמי מג"ב

הערים שנכberos: רמאללה, קלקיליה, טול-כרם,
bih-talham, בית-ג'אללה, גניון ושבם

הרוגים פלשתינים: כ-90

עצורים פלשתינים: כ-1,300,

עמר רפפורט

סמל מרום פישר (19)
מושב אביגדור. נהרג בג'נין

מרום פישר (19), שנורה בג'נון, כתוב לחברתו: "אם יקרה לי ממשו תדע שanoi אהוב אותך". •
גם ליבו של האב גיורא ניבא לו רעות. כשהבאו איש קצין העיר אמר להם: "אווי כבר ידע"

כינויו ואביהם. כמה טוב היה לאברהם שהיה לו שלר
שה ימים להפדר מבנו וליא היה אפילו שנייה".
לאחר מותו מתברר, כי גם בראשו של מרום עברה
תחושה שמותו קרובה. לאחיו מסרishi כתובות של חברים
ונקיש ממנה לידעו אותם, במקורה ולא'חוור, שנרגה. לח'
ברתו שני שיגר הודיעו בטלפון הסולארי: "סטודנט
שם קורה לי ממשו, אני היכי אהוב אותך היכי בעולם".
לבדרי האב, באחת ההודעות הוא הציע לה נישואין.

מרום התגיס לגולני לפניו שנה ושבוע, הולך בדר'
כמס של אביו ושול אלתו הבכור, אייר, שאף נפצע במהלך
שירותו. האב (51), עבר עם גולני את מלחמות התהשה
והכיפורים. בנו אייר (22), עבר את לבנון. הוא נולד וג'י'
דיל במושב אביגדור ליד קריית-מלacky למשפה ממי'
קיים המושב. הוא התהנך בכיתת-ספר תיכון בכאירטורי
ביה. "הוא היה יפה תואר, גבורה, מנומס ואהוב הארץ"
ישראל בריק כמי שהנער הישראלי מתואר בספרים
ובספרותם של מלחת השחרור", אמר אביו והוסיפה כי
הוא ובנו האמיןו בצדקה המלחמה.

מרום והותיר אחורי הוריהם: אביגדור ודורית, ושני
אחיהם: אייר וגלעד (12).

מאט איציק סבן

"אתם לא צריכים להגיד לי, אני כבר יודעת" – כך
קודם גיורא סייר את נגניו קצין העיר שהגיאו בוים
שיישי אהרכ'ת'רים לרפת שלו במושב אביגדור
לבשר לו על מות בנו, פום, במלח פועלת נח'יל
בג'נין.

24 שעות לפני כבר רץ לגיורא בראש תסריט הבי'
להות של כל הורה שבנו נמצא בחווית התסritis שהוא
מתפלל שלא יתגשם. "כמה שעות לפני בואם של אני
שי קצין העיר", סיפר אטמול, "ミילאתי שמן במכונות
החליבה. חשבתי, שכשווידיעו לי שבני נהרג לפחות
יהיה שמן במכונות כי למי יהיה ראש זהה".
בום חמישי האחדרו עשה סמל מרום פישר (19), לוי'
חס בפלוגת המסייעת של גולני, את דרכו לחופשת סוף
השבוע אלם בדרך נקרה לשוב יחידא לקרהת כניסה
כח"ל לג'נין. הוא הספיק להגיע הביתה, להוציא את הכי'
ביסה מהתיק, לקחת אוכל וליצאת. "בשיזאננו מהביה",
סיפר אטמול אביו, "התבוננת בו וראיתי ילך יפה וח'י
מוד. נזכרתי בשיר של נתן יהונתן 'יש מביט בבנו'.
יהונתן איבר את בנו ב'7' ובשיר הוא עושה אנהלגה

סתל מרים פישר ז"ל

לפוי שנרג אמר לחברתו: "אל תדאג, אנו חנו נתחנן"

**אביו של מרים פישר ז"ל, לוחם גולני שנרג
בג'נין: "בתוך תוכו, כמווני, הוא ידע שהוא יקרת"**

פהתו לפני שיזהו לשתחים. "ברוק יצאי מההרפת וראיתי אותו על הדשא, משתק עם הכלב", ונהממתה דום". סיפר אביו גיורא. "נס למ' רום הוא תחשושת קשות ודיברנו על זה. הוא נפ' רד מאיתנו במחוזות, וביקס ממנה סאה אותו לקסתינה", המשך. "זר רית, אשתית, כעסה נרא. היא ראתה איך הבן שלו מניע לרגע ופתחום סוב געלם ברדי לחוד אל חתור פט. נסענו לסם עם תחוד שה קשה ודרבנו על המכלה. אמרנו שהוא צוד' קת, אבל שציד' להמשך לחיות אונסיטים ולא לפגע בחיפה מספע".

לפני שעזב את הבית, פנה מרים לאחיו יair, הצעיר ביר לו שבוכות של שתים מידותתי, הנמצאות בחיל. "Յair אמר לאידר, סאמ' יקרה לו מטהו, והוא מבקש להעביר לנו את הזדרעה עלי מטהו", אמר ניד ראה. "כאייר הוא דע שזה הפטות' בתוך תוכו, כמווני, הוא ירע שוה יקרה". ביום שישי, בນורק היום בו נידן התחש מרים זל' לאבג' מרים פישר זל' צילום רופווזקייה: נדי קבלן" ברקע שמעית את היריות וביקשתי ממנו שישמור על עצמי".

חכשו מילדות של מרים, יש' סנג, ספר לילת' "הוא ממש הבועז. ילך יפה תואא, מנומם, מטיל באץ ישראל וחובב טבע, מלך ואיך". סמל מרים פישר זל' והותי אחריו הורייט, גיורא דדורית, ושני אחיהם יair, בן 22, וניגען, יזוק חורה ליחסה, ובהיר לא לעונת מה מיד, כדי שיטפרק להגיא למושב ולהיפרד ממנה משם כמושב אביגדור.

מאת אלן בוהדנה

סמל מרים פישר זל', לוחם גולני בן 19 נמושב אביגדור, נחרז שלושים בעקבות צהיל באיזור ג'נין, כמה ימים לפני שנרג ריבר מروف עם חבריו,תו, שני אומיאל, ואמר לה: "אל תדא"נו - רבל היה בסור" ואנחנו נתחנן". בלילה לפני שנרג שלח לה הורעה לטלפון הסלולרי, בה כתוב: "את אהבת חי, האחת והיחי רה", ומון קבר אחר בר' שליח וורעה נובי שכתבי מה שבכתבינו כבוי שלא יקרה מגב שיקירה לי משחו ולא תרעיש שאת הבל בשביבי". "התסוציא" הו, שאנשי קצין העיר מגעים אליו הביתה, היה כל חומו בראש שלו", אמר גיורא, אביו של מרים זל'. ישבה הגיא, לך לי" כהה תח嗣ת וזה התממש".

חילים בגיזרת גזין, שגבתת הכי הרבה הרוגים, מדברים על האש, הפחד והכאב

החבראים נהרגים לידנו, אםיא בוכה לנו בטלפון

הם שומעים את המואזין צועק "נהרוג אתכם", ורואים את חבריהם נפוגעים • "אמרו לנו שישיה קשה, לא ידענו כמה, אבל לא נישבר"

רון לשם עם החילים בגזין

מחנה הטליטים גזין מספר לחיכנע. גם בתום ארבעה ימי קרבות עזים, שמנה חיל, זה"ל הרוגים ושלו סימ פצעים, אש התותת לא שככת. ההשתלטות מתקרמת בקש ר' ר' רוקח' מהחנה נכבש עד כה. הכלוחות ממשיכים במסע העקב מדם. רמוומי שקיעה. עוד ליל קרב בפתח. המואזין צועק בעברית "חילים, צאו החוצה. אל תשאלו איזה הפתעה מוחכות לכם כאן. נהרוג אתכם ואת האורחים שלהם. היא אומרת בערבית: "גיבורים, תשמרו עליה קטנה מחרוקים".

של זה"ל מתחורה במואזין, קרא לאכנית החמושים המבוצרים. גנמ"ש למוסקים מלהורים יירחות הי"ר נספות אל שדה הקרב. שנadolו בכבל הכלול 600 מטר על 600 מטר. עופר מגולני אמר שרעע וה' ניסחה הוא המפheid ביותר. פישר, חבר שלנו מהפלוגה, חטף כדור בשנייה שירד מנגמ"ש, ממש כשחגיג. גרי עוזא מהפלוגה נהרג כשהוא חלחץ נפת קצין הרג. שלושה חילים איבדה כבר הפלוגה שלנו, שבעה נפצעו. על האדרמה ורוכך שכפ"ץ ספג רם. "זה של פשו", אמר עופר.

רן מונלי מספר בכאב: "גדי קיבל כדור בגרון, נפל על הרצפה ואמר אני לא מרגיש את עצמי. אחר כך מילמל 'שלום ישראל', ועزم עיניהם. ני' סיט נחרג שלוש רקטות קורות לכן, מאותו צלף. אנחנו ערדים לא מעכלים". עמודיו חשמל שהופלו במכoon על ידי הפלשتين חוטמים את הסט. טאות. גופות שרועות בשוליו השבילים והחצרות. לשושים פלשתינים נהרגו במחנה מראסית המכצע.

שני דחפורים הורסים בתים, קברים תחתם לעיתים את מי שմסרב להיכנע. עמודי עשן מיתמרים מתיק המנה. מסקי הקרב יורים טלים, הטענים מפגזים, המקלעים מותרים שובל אס ניצצות. יום עצמאות בשם. על הקרקע מאות מטען, כמה מכוניות תופת, עשרות צלפים, ועי תורות.

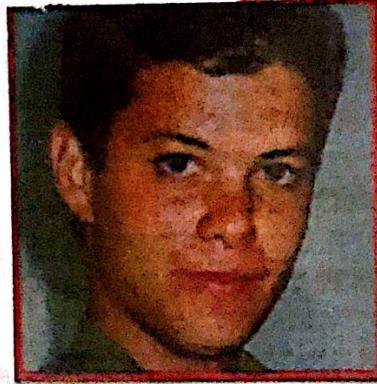
גورو של הנחל הגיע לצאון ביום שישי לפנות בוקר, ומוא איבר שני. חיילים. יצאו מביטונה. חלק מאיתנו כבר חורש בלב בית", מספר סתיו,

**"מאן שעודד ווועי נהווע, אתה שומע
אייך המפקדים שלוו מדברים פתאום
במין שקט כזה. הייעל געלם"**

דרגווי נהרגו לנו, אתה שומע איך המפקדים שלנו מדברים פתאום במוני שקט כזה. הייעל געלם. רועי היה הקשר של המג"ד. עודד היה חבר טובי של מפקד המחלקה. אח של עוזד, מילואימניק שנקרוא בצו 8, הספיק לה' פרד ממן לפניו שנכננו. אבל למרות הכל לא נישבר". מילואימניק אחר מסכם: "מה שעוברים כאן זה ממש כמו' להציג את טוראי ראיין".

הלחומנים מתכובטים עם אמא בהדרות טקסט בטלפון הגזין. "ותסכים סוליות ולא מרגוים את המפקד", מסביר עופר, "אבל כסאמא של' שם' עה שגוי נהרג, וויא התקשרה בעצמתו והתחלת לבכות, דרש שאצא". חן, מילואימניק בן 40, שהיה בסדר במלחמה לבנון, נהרג ברגע' שליפני הפציעים והרוגים. הוא נכנס לקו האש בגל הרך. העיר שאשטי לא תרע. היא תרעוג אותוי", הוא אומר, "יש לי הרגשה שניתקעה פה עוד ימים אודויים. מופו התרבות ביום חמישי שהמחנה ייכנע תוך שעת אחד". דות. זה לא קורה. מסתבר שהוא לא ממש יודע מה קורה כאן בסמאות".

חסיבת מילואים גורלה משתתפת פה כלימה, לבב המנה. "הMRI לרוגים רצים לטור האש. ויש עד הרבל. הם לא התקלו שבעו". לואימניקים יותר איטיים וסודרים, פחות מתאבדים מהסידנאים. הם רוק שבוע", אומר אמר, ליחסם 31. בתשע בלילה נפתח הציר. סיירה ארכוחה של אספה, תחמושת ואוכל עושה ררכחה אל החילים. מאות קבוצות מים מינרלים, מאות חבילות גבס נה מותכת. אין סייננס שקרוב הזה מגיע לסויו.

סמל מרום פישר ז"ל

"אם היו אומרים לי לפני שנתיים שאבד אותה, אהבת חי, לא הייתה מאמין. אתה ילד שנהרג על הארץ שכח אהבת לטיל בה. אני אוהבת אותה. התאבדתי בך מיד. בחיקוק שלך" – כך אמרה שני אומיאל, על קברו של בזיזוגה, סמל מרום פישר ז"ל, שנהרג ביום שישי בג'נין.

מרום ז"ל, לוחם גולני, הובא למנוחות במושב אביגדור באיזור לביש. הוא היה בן 19.5 במוותו. כמו

ימים לפני שנהרג הבטיח לחברתו שני שהכל יהיה בסדר ואנחנו נתחנן".

"אני מאור אהוב אותך, אחיו מרום", ספר גלעד, בן 13, בקול רוער. "אני לא יודע למה זה קרה לך. זה לא היה מגיע לך. תמיד שמרת עלי, ווערת לי ואהבת אורת, וביקשת ממני לעוזר לך".

והאב, גיורא אמר: "ראיתי אלף פעמים את התסת ריט הזה, כמו כל הורה ואולי אף יותר, וכשמדובר הגיע יום לפני שנהרג לביקור קצר חיבקתי אותו כל כך חזק. הרחתי אותו נפעם האחרונה".

מרום הותיר אחרי הוריהם, דוריית וגיורא, שני אחים, יair וגלעד, וחכירה, שני.

לעתב עם דמעות בעיניים

ראיון עם גיורא פישר אביו של מרום פישר ז"ל

עד 5 באפריל 2002 היה גיורא פישר צבר ישראלי, לוחם וחולם: בן לניצולי שואה ששירת בגולני, רפטן שהיה גם מורה נערץ לתנ"ך. אבל באותו היום בנו מרום נפל במצב "חומרת מגן", והוא הפק לאב שלו, ולמשורר, שמתוך הכאב בראש את ספר שיריו הראשון, "אחרי זה". אני נהנה לכתוב, אבל יש לי תחושת אשמה כי אני יודע מאיפה זה בא. המשקפיים שלי הם של שכול".

אפילו שעון היד של סמל מרום פישר ז"ל, שנחרג במצב חומרת מגן ב- 5 באפריל 2002, מסרב להאמין שמרום איננו. כבר שמונה שנים הסוללה לא מתפרקנת והשעון ממשיך לתקתק בחשכת המגירה בחדרו שבביתו הוריו במושב אביגדור. גם כלבתו האהובה של מרום, פלייט, כיום בת תשע, ממשיכה לשבת בכנסה, כאילו מחהה שייכנס בשער. כולנו מחכים כי תמיד קיימת האמונה שאולי הכל היה רק חלום רע, אומר אביו בעיניים לחות. באחד השירים מתוך ספרו "אחרי זה", אותו החל כתוב אחריו ובעקבות נפילת בנו, ושהופיע השבוע בהוצאה "עם עובד", הוא מתווודה כי אכן אינו מוכן למלא את תולדות חייו של בנו ולצער אותם לתמונה בספרו הנפלאים. "ביום שקצין העיר הגיע עם הבשורה האiomה נחתה על הגג של הרפת שמאחורי הבית ציפור כחולת מזון שנדר למצו באזרור הזה, קינג פישר שמה. ולא תאמני, אבל מאז היא והגוזלים שלה מקננים כאן, הוא מספר בהתרגשות ומוביל אותי למעלה, לחדר העבודה, ממנו נשקף נוף של שדות פתוחים.

הכל התחל בפיוץ שהיה במלון פארק בנתניה, נזכר גיורא, ודוקא בשבוע הראשון שלחו את מרום לרמאללה, ובן ירצה מליבנו, אבל כשהוא בא לחופשה, בדיק כשהיה בדלת, המפקד צלצל ובקש שיגיע לגינין. אני חיבקתי אותו וחיבקתי אותו, ואני לא מסתיקן, אבל היתה לי הרגשה שזהו זה. אחר כך אשת הינה לו סנדוויצים ושנינו הלכנו בaczmot קסטינה, הסתכלנו אחד על השני, ומרום שראה את שניהם ייחודי. שנפרדנו בaczmot קסטינה, המש כמו בסיפור העקרה של יוילכו הזועה על הפנים שלי חיך מטופ כזה ואמר באירונית 'כמו שהביניישים אומרים: אצלנו ארץ ישראל נגאלת בייסורים'. עקתי לו: אבל למה שננו? למה אנחנו? למחה, בשעה אחת עשרה בלילה, הוא צלצל אליו מגניין ושמעתית יריות ברקע. אמרתי לו 'אני מקופה שאתם נשאים באכזריות' והוא אמר 'אבא אני לא יכול להבטיח לך'. זו הייתה השיחה האחרונה שלנו כי באותו יום הוא נחרג. ואת יודעת למה הוא נחרג? כי החיללים עברו מהדר לחדר עם פינצתה רק כדי לא להרוג אנשי בית אחות ללא אבחנה. מרגיז אותי שאחר כך מוחמד בכרי עשה את הסרט גינין גינין על השקר הגדול, שכאילו ביצענו שם טוב. ואני יודע שזה שקר כי בגלל זה הבן שלי נחרג.

למרות "שאחרי זה" הוא ספר שירה בשל וחזק שייעשה לו עולם ייקרא רק הספר שכול, עדיין ניכר כי גם שירי האהבה הכלולים בו מודמים מתוך פצע האובדן, שהוא הכאב האנושי הגדל ביותר. כמו הוא אומר, המשקפיים שלי הם המשקפיים של השכל. הרגב כבר לא רgeb, והפרחים לא פרחים. אני כבר לא רואה אותם, אני רק רואה את המתאפורות. מאז שמרום נפל אני לא מסוגל לראות שום דבר כשהוא לעצמו. אני נורא רוצה לראות נטו, אבל אני כבר לא אצליח. אי אפשר לגגל את הגלגל אחורה לנקודה שלפני זה. אבל עס זאת אני מקופה שלא יתיכוןו בספר רק הספר שכול, שלא יחשפו איפה שאין. כי בו גם שירים אחרים שעוסקים בחיים. רוב האנשים מפחדים לצעת בספר כזה. זה מפחיד לקרוא את זה כי אתה ישר מרגיש את עצמן בתחום הספר. הוא נזכר שוב ברגע הנורא שבו מ��ין העיר לבשר על נפילת בנו. זה היה מיסטי לחלוtin כי היה לי ברור שהוא יגיע. אבל יש לי גם הסבר לגבי זה: מכיוון שאתה לא רוצה לאבד שליטה אתה בונה את הסenario הכgi גורע כד

שכחין את עצמך לגורוע מכל, וудין להישאר בשליטה. אני בטוח שגס אבות אחרים
בונים להם את הסנירו הזה כדי לא להתמודט. עד כדי כך היה לי ברור שזה יקרה
שהכנתו שמן מראש למוכנות הלחילה, כדי שלא תתקלקל ביוםיהם שאהיה בשבעה. זה
נשמע נורא מה שאני אומר, אבל שבאו והודיעו לי, הייתה לי הקלה. כי חיכיתי
וחיכיתי והנה זה הגיע. ואני כל הזמן חושב: איך הסתכל עליי האיש שבא להודיע לי
וראה שהמשכתי לחלו? אם אני הייתי רואה מישחו שמתנהג ככה הייתי חושב
שהוא פסיקי לגמר.

בשיר קצר אתה כותב על הרוג שארחי הבשורה האiomה: "באחות הייתה לבן
ומאז אני מפזר את עצמי עד תומי". בתיפורות הזו יש גם תהליך של התרככות?
לצערני אני מרגיש שהפעלתני מגנו להשמדה עצמית. אני לא רוצה להכנס לזה כי זה
לא ימצא חן בעיני אשתי, אבל יש לי אפילו באיזשהו מקום סוג של שאלה מות.
אני לא מקפיד במיוחד על עצמי ועל בריאותי, למרות שהיא מאוד דוגמת לי וסוחבת
אותה לחדר כושר ולכל הדברים האלה. ועם כל זה אני לא יכול להגיד שאני איש
עצב. יש לי אפילו שיר שאני איש שמח.

ימי הזכרון קשים לגיורא פישר, בטקסי האלה כשאתה מגיע וכולם מסתכלים
עליך כי אתה הציגה. יום הזכרון הוא לא יום של גאות אלא יום של כישלון, يوم
של כישלון כמו שכחתי בשיר. בכלל התחוויות האלה אני לא הולך לטקס יום
הזכרון, חוץ מהטקס במושב. גם לבית קברות אני לא הולך רק באזורה. שאני
הולך אני רואה הרבה הורמים שכולים יושבים בבתי קברות ומדברים על הבנים
שליהם. לי אין מה להוציא כי את כל מה שרציתי לומר למרום אמרתי לו כשהיה
בחייו. יש שיר של נתן יונתן שבו הוא מספר על כך שהוא הספיק להיפרד כיוצאות
מהבן שלו שמת ביום כיפור. אני שמח שאמרתי למרום כל מה שהיה לי לומר לו
בחיו.

כמה חודשים לפני מותו קניתי למרום את הספר של דוד גורסמן, מישחו לרוץ
איתו, שמספר בין השאר על בחר שרך עם הכלבה שלו, אבל זו בעצם מטאפורה על
מישחו ששווה לרוץ איתו את החיים. ואני נזכר שיום לפני שנתי, כשהקחתית אותו
לצומת קסטינה ונפרדנו, הוא אמר לי יאבא אני נורא מצטער אבל לא הצלחתי
לסייע את הספר הגעתי רק עד עמוד 100. ואני שהייתי כבר בהרגשה שזו זה, ענית
לו אתה לא קראת את הספר עד הסוף, אבל תדע לך שאתה זה מישחו ששווה לרוץ
איתו, אתה זה מישחו ששווה לעבר אותו את החיים".

